

UTAZZ ÖNMEGHAJTÁSSAL...

GYALOG, KERÉKPÁRON VAGY KAJAKKAL!

SZÁMOMRA EGÉSZEN KORÁN KIDERÜLT, hogy mennyire nem mindegy, mivel és hogyan utazunk. A szokásos nyári, két hónapos baltoni vakációk során számtalanszor megvettem a Nagyvázsony–Révfülöp-távot busszal; az alig egyórás út alatt kedvenc időtöltésemmé vált az ablakon át nézni a semmihez sem hasonlítható tájat, az elsuhanó házakat, embereket, miközben élettörténeteket, sorsokat találtam ki hozzájuk. Néhány év múlva rászántam magam, és kerékpárral vágtam neki ugyanannak az útvonalnak. Utána napokig az élmények hatása alatt álltam, az összes addigi, képzelet szülte történetet újra kellett írnom, hisz közelebb kerültem a tájhoz, személyessé vált a környezet. És nem sejtettem, hogy az igazi meglepetés majd akkor ér, amikor hátizsákkal, gyalog, több nap alatt teszem meg a jól ismert utat, és a látvány mögött egy teljesen új, ismeretlen világot fedezek fel. Az út menti trafóban talált méhkastól kezdve a Feri bácsi pajtájában töltött éjszakán át a Káli-me-

dence kakukkfüves legelőjén birkanyáját terelő juhászig a mai napig elevenen él bennem minden, ami akkor, a gyaloglásnál nyílt meg előttem. Azóta nem győzök érvelni a saját izommunkánk által hajtott utazás mellett.

A turisták jelentős része egy távoli tájra érkező autót bérel vagy buszra száll, és több ezer kilométert megtéve, sokszor több országot átszelve igyekeznek az ajánlott látnivalók listáját végigjárni. A hátterre és a részletekre is kíváncsi utazó azonban megelégszik a táv töredékével, egy-két tájegységgel, és inkább az utazás mélységét tágtja, mint annak hosszát. Ez igazán csak úgy lehetséges, ha bejárható távlatokat választunk, nem markolunk túl nagyot, és leereszkedünk a gépjármű magas üléséről: fizikailag belépünk a megismerni kívánt környezetbe. Az azonosulás pedig azzal kezdődik, hogy csak annyit haladunk előre, amennyit lábunk vagy kezünk elvisel. Ha a helyszín kellően változatos, ne zavarjon, ha szervezetünk nem bír napi 10 kilo-

méternél többet gyalogolni vagy 30 kilométernél többet tekerni! Egy idő után átalakul önértékelésünk, világnézetünk és bioritmusunk. Elkezdünk figyelni a részletekre, ráérünk elbeszélgetni a helyiekkel, a teljesítmény helyett tartalmat kap vándorlásunk. Saját felfedezőutunk alappillére lábnyomaink végtelen sora.

Nem állítom, hogy önmeghajtással utazni könnyű vagy egyszerű. Körültekintő szervezést igényel mind a szállás, mind az étkezés megtervezése, hisz nem az a napi feladat, hogy az aktuális buszpályaudvar környékén olcsó hotel és szimpatikus utcai kifizetőt találjunk. Mind gyalog, mind kerékpárral bizonytalan, hogy elérjük-e az aznapra tervezett célt, így nem árt, ha van nálunk sátor, hálósák, konyhai felszerelés, elegendő élelem és ivóvíz. És itt kezdődnek a problémák. Ezek az „extrák” könnyedén megduplázzhatják a felszerelésünk súlyát, egyben megfelelve a teljesítményünket, hiszen mindezt magunknak kell hegymenetben cipelni vagy a széllel szemben előrébb tolni. Spórolhatunk azzal, hogy sátor helyett egy vízhatlan ponyvát viszünk magunkkal vagy gázfőző helyett mindenhol tüzet rakunk, de mindenképp van egy határ, amin túl az utazás inkább küzdelem lesz, mint élmény. Ilyenkor célszerű egy kis külső segítséget igénybe venni, és gyalogtúra esetén mállás állatot (lovat,

őszvért) vagy kerékpárral utazva egy útitársat beszervezni, akivel a közös felszerelést elosztva máris könnyebb lesz tekerni. Amikor Kubában a szigetkerülő kerékpártúrám második napján szétesett alattam a helyben vásárolt drótszamar, hevenyészett hátizsákba pakoltam mindent, és úgy folytattam az utat. A füllesztő trópusi hőségben két napig bírtam, végül egy helyi példa nyújtotta a megoldást: két-kerekű, apró szamarakordét vettem, és számár helyett magam feszültem neki a hámnak. Egyből elmúlt a derék- meg hátfájásom, a napi távok többszöröződtek, és sokszor még stopposokat is „felvettem” a szekérre, annyira nem volt érezhető a súlytöbblet.

Az önerőből végrehajtott utazásnak számtalan módja létezik, a gyalogláson vagy a kerékpározáson kívül több lehetőségünk nyílik az alapoktól kezdeni a valódi utazást. Kamcsatka körbevezése tengeri kajakkal, India átfutása riksával, Grönland keresztelése sítalpakon, az Amazonas végigúszása: halandó emberek már megvalósított teljesítményei. Természetesen nem kell, hogy egyből valami rendkívüli célkitűzéssel kezdjük. Elég, ha elhatározzuk: a következő kétéhetes nyaralásunk során több időt töltünk majd a gyalogösvényen, mint a volán mögött.

SZÖVEG: H. BEDOUIN ÁRON

FOTÓ: HEILUNG ZSÓLT

FOTÓ: VIKRÁS VIKTOR

NYUGAT-TIBETI TEKERÉS

A Himalája vízválasztó vonulatain túl ideális kerékpárosterepre lelünk, csak épp az utak 4000–5000 méteren futnak

EMELETES HÁTIZSÁK – DUPLA TEHER

A Fjällräven Classic 110 km-es, embert próbáló terepi viszonyai között egy lesérült túratárs hátizsákja még +25 kg-mal gyarapítja a menetfelszerelést (balra)